

Nagy Gábor

Történet

Először a nyulakat adtuk el:
már nem győztük,
mikor apám megrogyant,
a disznóról mondtunk le,
s most, mire szenteste előtt
hazaérek a kórházból,
anyám betegágya mellől,
az összes tyúk széttépve,
aztán a két fehér macska közül
karácsonykor az egyik tűnt el,
két napra rá a másik,
ezek nem csavarognak el
hosszú időre, ismerem őket,
napok óta hűlt helyük,
fogták magukat és világgá mentek.

Piacnap

Piacnapon reggel hatkor nyitok,
be-betérnek az árusok egy fröccsre, rövide,
kapóra jön aztán a mellékhelyiség is,
Vince bácsiról azonban mindenki
tudta: pelenkás az öreg, árnyékként
kíséri a szaga; aznap hibádzhatott
valami az öltöztetésnél, hétrét
görnyedve pakoláztam épp, amikor
hallom: Zsoltikám, baj van, én beszartam,
gyorsan a vécére, Vince bácsi,
már késő, nyögi, bokáig letolt gatyában,
mögötte egy határ szar.

Felmosófát, vödröt kidobtam.
Délután háromig halogattam, így is
majdnem visszajött az ebéd. Óránként
törölgetem a pultot, ragyogjon akkor is,
ha bágyad a lámpafény.

A művészetről

Barátom, te tudod: hogy pincér
vagyok, vakvágány bár, a hivatásom;
mi végre a nyelv-nélkülieknek
játszani a Renegátot, a tus
csalóka optikája a vakoknak
mit mond? Ennél még abban is több
perspektíva van, hogy hallgatom, miként
rikácsol a pultnál a Pulykakakas,
kappanhangon konyhapolitizál,
Pofaszakáll pedig úgy felel
a lenémított Duna TV főzőműsorával,
mintha próféta volna, nem sültbolond.
Ha zárás után fél órával eloldalognak,
standolok, takarítok. A maga módján
alkotás ez is, mindenesetre ugyanúgy
fölgyújt, letör, megőröl.

Film

Elöttem billeg bő pizsamában apám,
reszketeg csoszogása olyan, mintha smirgli
horzsolná a falat. Demens anyám
beomlott arccal a hátán fekszik.
Ahogy az Öreg az ágyához ér, fölszakad belőle:
Pa-ppa.
Apám, aki évek óta süket,
leereszkedik a paplan mellé, s megnyúlt
múmia-kezeivel átkulcsolja anyámét.
Tűz és víz volt életük,
apám durvasága gyalulta le anyám rokokó
reményeit. Azóta minden délután órákig
hallgatnak egymás némaságán.